

Ավետիք Իսահակյան

Ցերեկվա ոսկի լույսերը մեռան

Ցերեկվա ոսկի լույսերը մեռան,

Ծածկել է թևը մթին լռության

Անտառ, լեռ ու ձոր:

Քնել են անդորր՝

Ուղիներ փոշոտ, կամուրջ սալհատակ՝

Անդուլ ծեծկրված կոռո ոտների տակ:

Սակայն մի հառաչ խորունկ, սրտագին՝

Լսում են անքուն այս խուլ գիշերին

Հեռու մի տեղից.

- Քո խոցված կրծքից,

Իմ սո՛րբ հայրենիք՝ անարատ գոհի,

Վեհ գաղափարի, պայքարի, մահի, -

Խոսում ես հավե՛տ

Խոցված սրտիս հետ...

1917

Ժընև